

# SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zpracovali: **Štěpán Kočib, Barbora Luptovcová, Karolína Kočibová, Lenka Marholdová**

## **ZŠ a MŠ Čelechovice na Hané**

Náš pamětník pan Jiří Krejčí se narodil v roce 1953. Pan Krejčí nejraději a s úsměvem vzpomíná na báječné dětství, které prožil v Určicích. V 11 letech se přestěhovali s rodinou do Prostějova.

Když v roce 1968 přijela ruská vojska bylo mu 15 let. S touto událostí se však nikdy vnitřně nesmířil. Se svými kamarády se účastnil řady protiruských akcí, zejména v Prostějově. Při jednom z těchto protestů je zatkl StB.

*„Když jsem se dostal k normálním policajtům tak to bylo jako svátek, protože ti Stbáci jsou velice sprostí a hrubý, prostě fyzicky, psychicky vás klidně tam a my jsme byli mladí 17/18 letí lidi a oni 4 na jednoho, facka, brejle letěli do kouta a teď je najděte, když jste poloslepý a oni se na to dívali. A prostě celou noc nás tam takhle terorizovali a na druhý den jenom abych... jsem šel někde a potkal jsem toho StBáka a on na mě na té ulici ,neumíš zdravit hajzle!‘“*

Jedno z jeho osobních setkání s Rusy bylo, když procházel kolem kasáren a všiml si, jak ruskému vojákovu bylo za těžko odpovědět na pozdrav.

*„No a kolem toho byli ty tanky a já jsem tam nějak došel...a taková náhoda, neuvěřitelná, že zrovna vyšel ten náš, jako nejvyšší, nějaký třeba plukovník a toto. Ona byla i elitní pak jako parašutisti to bylo elitní vojsko a on vyšel ten náš důstojník vztyčnej, jestli to byl, nebo opravdu ten nejvyšší a přišel k němu a pozdravil, a ten Rus stál vedle něho jak vagabund a nepozdravil vojensky a já jsem stál těch pět, deset metrů, a to byla opravdu náhoda, od něho a já jsem přišel k tomu Rusovi a teď nekecám a zařval jsem mu takřka do ucha: Neumíš zdravit hajzle! Ted' mi to došlo, jestli nevytáhne pistoli a budu první obět' slavná a budou mně nosit kytky.“*

Na závěr by vám chtěl pan Krejčí předat pár rad do života. Věříme, že si z nich každý z vás něco odnese.

*„Je to jednoduchý, z tohohle vyprávění to docela zůstalo, prostě neklesnout pod svou úroveň. Nepočítat, že je zrovna teď den, hodina že můžou být další, protože minulost, já to řeknu na rovinu minulost si vás najde. Pak se jí člověk omlouvá. Prostě zůstat, pokud možno... nejsme všichni hrdinové... ale pokud možno zůstat rovnej“*